

(המשך מעמוד 23)

והייתי ממש נכנסת לפחדים. עד היום זה מפחיד אותי. תמיד יש לי הרגשה שעניים זה כמו ידניים. אני מתחילה לרעוד כשמסתכלים עליי, כאילו שנוגעים בי.

נחזור להופעתך החיצונית. בתקיפה הראשונה של הקאריירה בנית את עצמך בעיקר על הופעתך החיצונית.

הכל היה במיקרה. אולי זה היה כתוב בשמיים. במיקרה הטלויזיה, שהייתה אז כחיתוליה, צילמה הופעה של להקת ה"נחל". במיקרה המצלמה התלכזה עליי. כנראה שיש בי משהו. אמא שלי מספרת, שכשהייתי בגן הילדים נשכנת יום-יום על הריצפה בכבי, כי לא הסכמתי ללכת לגן באתו הבגד יום אחרי יום. הייתי כזאת, ילדה קוקטית. זה נבע ממני בצורה לא מודעת. לא כיוונתי את עצמי. זה שלט בי, לא אני שלטתי בו.

מה שלט בקי?

ההופעה החיצונית שלי, החשיכות שהקדשתי לזה.

והיום?

אני עושה את המינימום.

מינימום?

לגבי הקריטריונים שלי זה מינימום. את חייבת להבין: בשבילי, לא לצאת מהבית בלי איפור, זה טבע שני. כשבילי, מובן מאליו לחפוף את השיער כל שלושה ימים, "לדפוק פאן" וללכת פעם בכמה חודשים לקוסמטיקאית. זה מובן מאליו. זה כמו לאכול.

את בריאטה קבועה?

לא במיוחד, אבל אני מקשיבה למה שאני

לא כל כך מאמינה בניתוחים האלה, הם לא עוברים לטווח רחוק.

זה נורא מפחיד. אבל מה אגיד לך? נגיע לנהר — נחצה אותו. כרגע זה לא מטריד את מנוחת. המצב הרי לא כל-כך גרוע, את לא חושבת?

רחוק מלהיות גרוע.

אז זהו. אני יודעת שכזוה יגיע. זה יכאב לי מאוד ויטריד אותי מאוד.

את מודעת לזה שחלק מההצלחה שלך מקורו בהופעתך החיצונית.

זו עיסקת-חכילה. את לא יכולה לרתק קהל במשך שעה רק עם פרצוף יפה. העובדה שהשיר תמוך בי הרבה פעמים כומרת-אולפן, העובדה שהשירים שלי מושמעים ברדיו, אומרת את שלה. גבר או אשה שנראים טוב עסוקים כל ימיהם חיים בלהתנצל על הצורה החיצונית שלהם. זו טרגדיה, באמת טרגדיה.

למי שלא מפרגן, תמיד נוח להגיד: היא הצליחה בגלל איך שהיא נראית!

תאמיני לי, מאחורי הצורה החיצונית שלי יש גרעין של ביטחון עצמי. אני לא תלויה בצורה החיצונית שלי, אני בטוחה ביכולתי, בכישרון שלי.

התחושה הזו היא חדשה לגבייך, או שירעת אותה כל הזמן?

אם לא ידעתי אותה כל הזמן, זה מפני שהייתה לי הערכה עצמית נמוכה. אבל באיזשהו מקום היה לי הביטחון, וזה מה שהחזיק אותי. לא זה המקום להיכנס לעומק הרברים, זה מורכב מדי. אבל אני מוכנה להגיד לך במישפט אחד: אני תמיד ידעתי שבסוף האמת תצא לאור.

יותר מזה. אמרתי לך קודם, לא כל-כך איכפת לי מה חושבים עליי. גם המחמאות וגם ההשמצות עוברות דרכי. אני את האמת, לטוב ולרע, יודעת. לא כל-כך מזוי לי מה אנשים חושבים, כי בסופו של דבר אני עושה את מה שאני חושבת לנכון. כי

נסענו לירושלים. לפגוש את אלכס. אמרתי לו שלא אוכל לעשות את זה, לא הבנתי מאיפה הוא היה כל-כך בטוח שאוכל להנחות. אמרתי לו: אלכס, זה יהיה שידור חי, זאת יכולה להיות פאשלה. והוא צעק עליי: "את תעשי את זה ותעשי את זה טוב!" ואני צעקתי לו בחזרה: מאיפה אתה יודעת? והוא אמר: "אני יודע!" הוא הרביק אותי בכיטחון שלו. ובכל זאת, עד לתחרות עברו עליי שלושה חודשים של גיהנום.

"אני בן-אדם מאמין, בלי תוכים ובל" מחולות. אני באה מבית חילוני. היו לי יכוחים קשים עם אבי האתיאיסט, אבל אני נולדתי עם אמונה גדולה"

למדתי בעל-פה את הטקסט עם אמא שלי, שהיא צרפתייה משטראסבורג. וכך, מרוב פחד, הייתי מאוד מוכנה.

בערב התחרות שיקשקתי ורעדתי. אילו הייתי צריכה לחיות עד גיל 80, אני אחיה רק עד גיל 70, כי במעמד הוא ירדו לי עשר שנים מהחיים. אבל מה? איך שנולדו האורות והתחיל השידור, נהיית נמרה שאי-אפשר לתאר. דני פאר שכל הזמן התייחס לכל העסק כנון-שלאנטייות, חטף בלקי-אאוט, ואני הוצאתי אותו מזה. ראיתי שהוא נתקע עם הטקסט, אז המשכתי לדבר. אבל עד שעליתי לכימה, לא הייתי עם עצמי. הייתי סהרורית לחלוטין. אני זוכרת שהתפללתי לאלהים: תעשה שיהיה לא יהיה השיא בקאריירה שלי. זה נורא להיות אחרי השיא.

איזה עוד שיאים היו לך, לדעתך, בקאריירה?

להיות זמרת השנה זה שיא, לא אמרת שאת לא לוקחת את זה ברצינות.

כוודאי שאני לא לוקחת את עצמי בעניין הזה ברצינות. אני יודעת שזה טריפ שיכול לחלוף מחר, אבל זה חשוב. השקעתי הרבה עבודה כדי להגיע למעמד הזה, אבל אני לא יוצאת בתופים ובמחולות. אני יודעת שבמיקצוע הזה הכל יכול להשתנות מחר.

אני חושבת שזה שיא, לאור העובדה שתמיד היית מס' 2.

הייתי גם מס' 4 ו-5.

נכון, אבל בשנים האחרונות יש איזו תחרות בינך ובין עופרה חזה, ותמיד — מלבד השנה — יוצא שאת נמצאת אחריה. בהפרש מאוד קטן.

זה אף פעם לא הפריע לי. מעולם לא הרגשתי כמו מס' 2, נכון שבקדם-אירוויזיון מאוד התאכזבתי, אבל זה לא היה מפני שהייתי מס' 2. זה בגלל שבהגיון אני לא תופסת את התחרות, אני לא מכינה אותה. אני יכולה להבין תחרות שבה אנשים רצים, ואת יכולה לראות מי חצה את הקו ראשון. אבל בשירים? מהם הקריטריונים?

לדעתי, תחרות לא שייכת למקצוע. עצם התחרות הוא מובנט נורא מעליב. מה קובע את המקום הראשון, מה? השימלה, המילים, הקצב, המוסיקה? אני לא יודעת. כל תחרות נראית לי כמו פאניקה שאי-אפשר לתאר. כל בזה משהו משפיל, ואני לא אוהבת להיות חלק מזה.

אז למה את בכל זאת הולכת לתחרויות?

כי זה חשוב לקאריירה שלי. עובדה, שני הקדם-אירוויזיונים עשו לי שירות אדיר. שני השירים ששרתי העלו אותי על דרך-המלך.

באותה מידה הם יכלו להוריד אותך מדרך-המלך.

נכון, ולכן אני השנה מאוד מתלבטת. כמו שזה בונה, זה יכול להרוס. תראי מה קרה ללהקת סקסטטה. זה יכול לקרות גם לי. אני יכולה להפוך לבדיחה של המדינה?

לבדיחה של המדינה?

תארי לעצמך שאני אגיע עוד פעם למקום השני.

את לא תגיעי למקום שני?

טפריטפו, בלי עין הרע. כל המיקצוע הזה הוא הימור אחד גדול, ואני מטיביע לא מהמרת.

ירדנה עם בעלה, נתן תומר. הוא הכתמים הרחבות שלי.

בתור-תוכי ישנו איזה גרעין נוקשה. אחרת בכלל הייתי מתפרקת לחתיכות קטנות.

עצם העובדה שאני בשטח כל-כך הרבה שנים ועשיתי דברים גדולים, מוכיחה שאני לא בן-אדם חלש. אני הנחית את האירוויזיון בשידור חי לפני חמש מאות מיליון צופים בשפה הצרפתית. אני שמעולם לא דירבת קורס בעברית על הכימה. עשיתי את זה בשפה רפה בפעם הראשונה בחיי. צריך איזה כוח בשביל לעשות דבר כזה. אני לא מכירה הרבה אנשים שהיו מסוגלים לזה. צדי צרפתי תמיד אומר לי, שאני הרבה יותר חזקה ממה שאני חושבת או ממה שאני מקרינה.

כשעמדת על הבימה באירוויזיון, פחדת או שחשבת ביטחון?

עובדה שעמדתי על הבימה, עובדה שעשיתי את זה ובהצלחה. זו הייתה הברקה ריגועית של שי נשר, ממישר-ההפכה שלי. הוא ידע שאני דוברת צרפתית, טילפן לאלכס גילעדי וסיפר לו. אלכס קפץ על המציאה. הוא התקשר אליי ושאל אותי אם אני מוכנה להנחות את האירוויזיון.

חשבת שיש לי או שמעתי טוב. התחלתי לגמ' גם. כמו שנגמרה השיחה — אני לא אשכח את זה בחיים שלי — שכנתי במיטה, כיסיתי את הראש בשמיכה והתפללתי לאלוהים שיקח ממני את הקללה הזאת. בחיים לא דברתי עברית על הבימה. שידור חי לחצי עולם בצרפתית — זה נראה לי גיהנום!

נתן עמר כמשקוף מהצר, משועשע, אבל גם הוא נדהם מגודל ההצעה.

בואי נדבר על נושא בנאלי אך בלתי-נמנע: היחסים בינך לבין עופרה חזה.

תשמעי, כל-כך הרבה פעמים שאלו אותי על היחסים עם עופרה חזה ועל התחרות בינינו, שאני מתחילה להאמין שאולי יש תחרות. אבל ברצינות: אני לא חיה את זה, אני שקועה בעצמי ובענייניי, ואני לא חושבת ששופרה חזה עסוקה בזה. גם היא שקועה בענייניה.

ובכל זאת, קשה להתעלם מכך ששתיכן מתחרות בשנים האחרונות על המקום הראשון.

גם עם אבי טולדאנו התחרתי על המקום הראשון.

כן, אבל טולדאנו הוא גבר, ולא נחשב ליסופיה.

את רוחפת אותי לפינה. תאמיני לי: כשעופרה ואני נפגשות, יש בינינו קליק טוב. בתחילת הקאריירה שלי היא היתה מתקשרת אליי, מבקשת עצות וגם מקבלת. אני מאוד מעריכה אותה.

יש לה בצלאל אלוני, שהוא מתנה שהלוואי שהייתה נופלת על כל אמן. אלוני הוא לוקסוס שאי-אפשר לתאר. הוא עושה כשבילה את כל העבודה בשטח, והוא עושה את זה שיגעון. יש קבלות לעבודה שלו.

עופרה חזה היא מוסד. מה זה מוסד? קונצרן? היא מוכרת תקליטים, מוכרת מוצרים, פופולריות בצורה שאי-אפשר לתאר, והיא התחילה מכלום. באמת משום דבר. ולא רק זה, כל אמצעי-התיקשורת והטלוויזיה היו נגדה והיא יכלה להם. אני מאוד מעריכה אותה על זה.

כשהיא הססירה מולך בתחרות על התואר, "זמרת-השנה", מה היתה התגובה שלה?

אני יכולה להגיד לך מה היתה התגובה שלי: הרמתי אליה טלפון ואמרתי לה שנה טובה.

למה עשית את זה?

אנחנו די בסדר. שתינו מקליטות באתו האולפן. אפילו היינו צריכות להנחות ביחד את פסטיבל שירי-הילדים. שתינו נתנו את הסכמתנו, אלא שבגלל בעיות כספיות זה לא יצא לפועל. יש בינינו כמיהה, אבל חכל על הדיבורים. ממילא אף אחד לא יאמין לי שאני מפרגנת לה.

אל תשכחי שאני לא נלחמתי על חיי כמוה, לא נאבקתי כמוה.

לך ההצלחה באה יותר בקלות?

לא יודעת. גם אצלי הרברים כאים קשה ולאט. אבל נכון שלא עברתי את שביעת מדוררי הגיהנום שהיא עברה עם המיסד.

אתך הטלוויזיה והעתונות מיד פינקו.

כאישוהו מקום כן, אבל ברדיו, למשל, לא הלך לי. מכרתי אימו, פרצוף, לא מכרתי זמרת. וכשהגיע זמן ההתמודדות ברדיו, זה לא עבר אצל עורכי-התוכניות.

היה לי משבר-אמינות עם הרדיו. הרגשתי שלא מחזיקים ממני. אני לא מאשימה אותם, הרי יריתי לכל הכיוונים, לא התמקדתי בלהיות זמרת. הנחית את האירוויזיון, הייתי נערת-שער, יצאתי להקלטות בגרמניה, הופעתי בתוכניות-ילדים

"כשזכיתי בתואר זמרת השנה, ועובדה חזה הפסידה אותו, טילכנתי לה לאחל לה שנה טובה"

לטלוויזיה — אבל לא עשיתי שום דבר שיכול היה למכור אותי כזמרת.

לכן, כשעשיתי תקליט לבר, הוא לא הצליח, למרות שהשקעתי בו הרבה נשמה וכסף. זה היה קשה מאוד, אבל עברתי את זה כמו שעוברים כאבראש. הלאה, הלאה, לחשוב על התקליט הבא!

ואז נכנס גברי מזור תמונה, והסביר לי שאני צריכה להיות יותר תיקשורתית ולהופיע. להיות פחות שקועה בעצמי, לא כל-כך ראוץ כל הזמן.

את טיפוס דיפרסיבי?

כן, בדרך-כלל אני דאוגנית, כזאת שקועה במחשבות לא טובות, עגומות, שואלת מה ולמה ואיך. זה לא טוב לחשוב כל-כך הרבה. צריך לתפקד בלי לחשוב. יש לי נטייה לחשוב ולברור ולעשות עניין מכל דבר. בשבילי ללכת לקנות לחם זה מיכצע. הכל אצלי קשה. ככה אני.

ובגלל זה קשה גם לאנשים סביבך?

כן, אבל הם נמצאים במצב של טייקאיט (המשך בעמוד 46) העולם הזה 2463